

Mehmet Gökmen'in vefatından kısa zaman önce gerçekleştirdiğimiz son röportaj...

**Yirmibeş yıldır faaliyetimi
layıkıyla sürdürmeye gayret
eden bir meslektaşınızım.
Meltem Ecza Deposu'nun da
ve benim de mutlaka
eksiklerimiz olmuştur.**

Mehmet Ağabey bize biraz kendinden ve Meltem Ecza Deposu'ndan söz eder misin ?

1947 İzmit doğumluyum. İlk ve orta öğrenimini İzmit'te, liseyi İstanbul'da okudum. İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi mezunuyum. Bir yılı öğrencilikte olmak üzere Genel ve Analitik Kimya kürsüsünde 3 yıl asistanlık yaptım. 1969 yılında Tübitak yurt dışı doktora bursunu kazanmama rağmen babamın ölümü nedeniyle gidemedim. 1970 Mayıs'ında İzmit'e dönerek eczane açtım. Eczacılığımın ilk yıllarında, anne ve babamın kurucularından olduğu İzmit Lisesi'nde öğretmenlik yaptım. Askerliğin ardından bir süre Eczacılık ve Aerosol imalatını beraber götürdüm. 1983 yılında Meltem Ecza Deposu'nu kurdum. 1985 yılına kadar depoculuk ve Eczacılığı beraber yürüttükten sonra eczanemi devrettim. Şu an Meltem ve Körfez Ecza Deposu adı altında 6 şehir ve 7 şube ile hizmet veriyoruz. Evliyim, bir oğlum var. Oğlum Cem işletme mezunu ve 1987 yılın-

dan bu yana depoda ortağım ve iş arkadaşım olarak çalışmakta.

Mesleğin hemen hemen tüm dallarında çalışmışsınız, en çok hangisini sevdiniz?

Tabii ki kariyer kısmını. Orada çok büyük bir bilgi birikimi ve çalışmam var. Bazı izotoplar ile bitkilerdeki kimyasalların oluşumu üzerine yoğunlaşmıştım. Fakat ticarete atılınca devam ettiremedim maalesef.

Zincir Eczaneler hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Bir takım söylentiler dolaşmasına karşılık ben tüm bunların sansasyonel olduğuna inanıyorum. Yüzde bir ihtimalle bile olsa böyle bir olayın gerçekleşmesi mesleğimize vurulmuş çok ciddi bir darbe olacaktır.

Eczacıların depolardan belirli beklentileri oluyor doğal olarak. Bunları yeterince karşıladığına inanıyor musunuz? Depo olarak sizin meslektaşlarınızdan beklentileriniz nelerdir ?

Çok derin bir konu. Biraz politik davranmam gerekiyor. Yirmibeş yıldır faaliyetimi layıkıyla sürdürmeye gayret eden bir meslektaşınızım. Meltem Ecza Deposu'nun da ve benim de mutlaka eksiklerimiz olmuştur. Alışveriş yapan iki müessese arasındaki karlılık yıl sonunda anlaşılır. Muhasebecinizden belirli dönemlerdeki karlılığınızı hesaplatmanız gerekir. Ben meslektaşlarımdan çalıştıkları depoları değerlendirirken yıllık matematiksel verilerin ışığında karar vermelerini bekliyorum ki durumlarını görmeleri açısından takip etmeleri gereken önemli parametrelerden biridir zaten. Meltem Ecza

Deposu bu kente olan sorumluluklarını elinden geldiğince yerine getirmeye çalışmaktadır. 1999 depreminin ikinci günü eczanelerimize ilaç sevkiyatına başladık. Şu an teknolojinin son imkanlarından yararlanıyoruz. Meslektaşlarımız siparişi verdikleri anda stoklardan reel olarak düşmekteyiz.

Bizlere en son ne söylemek istersiniz?

Biz Eczacılar elele olursak daha güçlü oluruz. Türk halkı elele verirse mutlaka dünya devlerinin arasında yerini alacaktır. Bütün dünyayı gezme şansına eriştim, ülkemden daha güzel bir ülke görmedim. Dört mevsimi aynı anda yaşayan, bu kadar güzel tabiata sahip olan, insanları bu kadar sıcak başka ülke bilmiyorum. Onun için "Ne Mutlu Türküm Diyene".

Ne "Elveda" çıkıyor
ağzımızdan, ne
"Teşekkür
ederiz", ne de
"Seni çok
seviyoruz"; bir
kaç damla
yaş düşüyor
toprağa,
gülümseyen bir yüz
beliriyor
karşımızda...

Ecz. Mehmet GÖKMEN

Giden bir insan olunca, hele de çok sevdiğiniz biri olunca, izah etmek zor oluyor yokluğunu kendi kendinize.

Ne aklımız, ne de yüreğimiz yanaşmıyor iş birliği etmişcesine. Tozu dumana katıyoruz acıdan kaçarken. Şarkılar daha bir kederli, fotoğraflar daha bir değerli oluyor. Yaşadıklarınızın hayal olduğunu yalanlayacak kanıtlar arıyoruz her yerde. Hafızalarımız nankörlük etmesin diye, yastığın altında anılar biriktirip, rüyalarımıza çağırıyoruz geceleyin kaybettiklerimizi...

Kızıyoruz içten içe, geride kaldığımıza. Azrail, hazır bizi atlamışken, sevinemiyoruz yaşadığımıza...

Her gidenle, hayata açılan bir pencere daha kapanıyor yüreğimizde. Her doğan gün yaşamaya başlayan, ay ışığında oluyor tekrar tekrar. Her gece aynı sahneleri yeniden yaşıyoruz.

Ne arkasından gittiğimiz tabutta, ne başında "Amin" dediğimiz mezarda hayal edemiyoruz onu. Bir bir uzaklaşıyor yanından herkes, ayaklarımız itaat etmiyor kimseye. Diz çökmüş buluyoruz kendimizi, arada, bir kaç küreklik mesafe. Ne "Elveda" çıkıyor ağzımızdan, ne "Teşekkür ederiz", ne de "Seni çok seviyoruz"; bir kaç damla yaş düşüyor toprağa, gülümseyen bir yüz beliriyor karşımızda...

Bir ses "Artık gitmeliyiz, gitmeliyiz" dediğinde başlıyor, onun için akmayacak, bizim için kolay geçmeyecek zaman. Toprak bir kez daha ektiğinin karşılığını veriyor; apansız, vedasız ve tesellisiz bir ayrılığın hasadıyla dönüyoruz eve.

Sonra, yine yıldızlar ve yine keder. Yatağımıza giriyoruz aceleyle, biliyoruz ki yeni gelen gün, eski bir yalanla karşılayacak bizi...

Zaman iyileştiremeyecek içimizdeki bu yarayı, yokluğunu doldurulamayacak Mehmet abimizin. Kim bilir daha kaç sayfa yazacağız, kabullenmek istemediğimiz gerçeği kendimize ispat için. Kim bilir kaç sene daha devireceğiz onun ardından?